

Hizmet, gayret, hicret; ya aileniz?..

(devamı)

Nefsinizi Allah'tan Satın Almaya Bakın!..

Cenabı Hak, en büyük vazife olan tebliğ hususunda, "Ve enzir aşîrateke'l-ekrabîn - Önce en yakın akrabalarını uyar." (Şuarâ, 26/214) buyurarak, Allah Rasûlü'nün önce akrabalarından başlamasını emretmiştir. Bu ayet indirildiğinde Peygamber Efendimiz ailesinin bütün fertlerini, akraba ve yakın komşularını Ebû Kubeys tepesinde toplamış ve "Ey Abdulmuttalip oğulları! Ey Fih oğulları! Ey Lüeyy oğulları! Ben şimdi şu dağın öbür yamacında düşman süvarilerinin bulunduğu ve size saldırmak üzere olduklarını söylesem bana inanır mısınız?" diye sormuştu. Onlar, "evet inanırız" deyince Efendimiz sözlerine şöyle devam etmişti: "Ben şiddetli bir azaptan önce size gönderilmiş bir uyarıcıyım." Bunun üzerine, Ebû Leheb öfkeden yerinde duramaz hâle gelmiş, -hâşâ ve kellâ- "Ağzın kurusun. Sırf bunun için mi bizi buraya çağırdın?" demişti. "Ebû Leheb'in iki eli kurusun. Kurudu da." mealindeki ayet-i kerimeyi ihtiva eden "Tebbet" (Mesed) suresinin indirilmesiyle de tesellî olan Efendimiz, Ebû Leheb gibi kimselerin mani olmaya çalışmalarına rağmen Allah'ın emrini yerine getirmiş, her fırsatta aile ve akrabasına da tebliğ ve irşatta bulunmuştu. Bir defasında, kavim ve kabilesine seslenerek şöyle buyurmuştu:

"Ey Kâ'b b. Mürre oğulları! Nefsinizi Allah'tan satın almaya bakın; zira ben, âhirette sizin adınıza birşey yapamam!

Ey Abdimenâf oğulları! Nefsinizi Allah'tan satın almaya bakın; zira âhirette sizin adınıza birşey yapmak elimden gelmez!

Ey Abdülmuttalip oğulları! Nefsinizi Allah'tan satın almaya bakın; zira, âhirette sizin adınıza da birşey yapamam!"

Efendimiz kendisine en uzak kabile ve oymaktan başlayıp en yakınlarına gelmiş ve: "Ey Allah Rasûlü'nün halası Safiyye, sen de nefsini Allah'tan satın almaya bak, zira âhirette senin adına da birşey yapamam!" buyurmuştu.

O Safiyye (ra) ki, Hazreti Hamza'nın kız kardeşiydi. O Safiyye ki, Allah Rasûlü'nün "Havarim" dediği Zübeyr'in anasıydı. O Safiyye ki, zâlim Haccac'a karşı Ka'be'yi müdafaa ederken, asılmak suretiyle şehid olan Abdullah b. Zübeyr'in babaannesiydi. Ve bütün bunlardan öte, o Safiyye ki, Allah Rasûlü'nün öz halasıydı. Buna rağmen İki Cihan Serveri, ona da "Sen de nefsini Allah'tan satın almaya bak, zira âhirette senin adına da birşey yapamam!" demişti.

Efendimiz sözlerini o kadarla da bitirmemişti, son olarak kendi kızı ve ciğerpâresi Hazreti Fatıma'ya (ra) "Ey Muhammed'in kızı Fatıma! Sen de nefsini Allah'tan satın almaya bak; zira âhirette senin adına da birşey yapamam." demişti.

O Fatıma (ra) ki, gözüne ve hayâline hiçbir günah girmeden, Hazreti Ali (kerremallahu vechehû) ile evlenmişti. Zâten yaşı 25 olmadan da vefat edip gitmişti. Arkadan gelen bütün evliyâ, asfiyâ onun nurlu neslinin semeresiydi... O ki, sağanak sağanak vahiy yağan Nebî evinde yetişmişti. O ki, Allah Rasûlü, onun hakkında "Fatıma benden bir parçadır." buyurmuştu... Ve yine o ki, cennet kadınlarının efendisi olduğu bildirilmişti. Ama Allah

Rasûlû ona da, evet bu Fatıma'ya da, "Kendini Allah'tan satın almaya bak! Nefsinin ipoteğini çözdürmeye çalış!" demişti.

İşte, Allah bir emir ferman buyuruyor; "Ve enzir aşîrateke'l-ekrabîn" diyor. Sonra o ayetin mânâsını, murad-ı sübhanisini de Efendimizin gönlüne duyuruyor. Birinci vahye "vahy-i metlûv" diyoruz, ikincisine de "vahy-i gayr-i metlûv". Emir ve emrin mânâsı, Cenab-ı Hakk'ın o emirden muradı Allah'a aittir. Onun üzerinde sonsuzun şebnemi vardır, ebediyetin çiği vardır. Onu ortaya koyma mevzuundaki ifadelerse Efendimize aittir. Berikinin üzerinde de, Efendimizin sidre kadar muallâ mübarek kalbinin ışığı vardır, ziyası vardır, rengi vardır, deseni vardır. Efendimiz, emri çok iyi anlıyor ve yerine getiriyor; yakınlarından başlayarak hem inzar ediyor, hem de tebşir de bulunuyor. İnzar ederken, ev halkına ve can parçası kızına da söyleyeceğini söylüyor.

Evet, Allah Rasûlû'nün saadet hanesinde sürekli bir haşyet tüter dururdu. Orada oturmalar, kalkmalar hep haşyet televvünlüydü. Allah Rasûlû'nün bakışlarını yakalayabilenler, o bakışlarda her zaman cennetlerin imrendiriciliğini veya cehennemlerin ürperticiliğini görüp hissederlerdi. Namaz kılarken O'nun titreyip ürpermeleri, kâh ileriye kâh geriye gidip gelmeleri; cehennem endişesiyle sarsılmaları; cennet arzusuyla üveykler gibi kanatlanmaları O'na bakan herkese Allah'ı hatırlatırdı. İmam Nesâî naklediyor: "Allah Rasûlû namaz kılarken içinde bir güveç kaynıyor gibi ses duyulurdu." Daima ağlamalı bir hal ve kaynayan bir içle Allah'a teveccüh eder ve namazını öyle kılardı. Peygamber hanesinin sakinleri O'nu hep Rabbisinin huzurunda, başı yerde, titreyerek ve irkilerek secde eder vaziyette görürlerdi. Tabii ki, O'nun bu hali bile tek başına bir inzardı. Efendimizin örnek hayatı ev halkına da müsbet yönde tesir ediyor ve terbiye adına onlara çok şey kazandırıyor. Allah'tan çok korkan Nebiler Sultanı'nın, hanım ve evlatlarında da aynı haşyet, aynı korku vardı. Çünkü Allah Rasûlû, hep yaşadığını söylüyor ve söylediklerini de yaşadıklarıyla misallendiriyordu.

Allah Rasûlû, bu en sevdiklerini, gerçek sevginin gereği olarak dünyevî bütün kazurattan temizliyor, dâmenlerine dünyevî tozun-toprağın bulaşmasına fırsat vermiyor, onların nazarlarını ulvî âlemlere çeviriyor ve onları oradaki beraberliğe hazırlıyordu. "Kişi sevdiğiyle beraberdir." diyen Hazreti Muhammed'i seviyorsanız, yolunda olacaksınız; çünkü, ancak yolunda olanlar ötede O'nunla beraber olacaklardır. İşte bu beraberliğe hazırlama yolunda Allah Rasûlû bir taraftan onları seviyor, bağrına basıyor, diğer taraftan da bu sevip bağrına basmayı ahiret hesabına çok iyi değerlendiriyordu.

(Devamı haftaya)